

เพ็ญบาย

บทที่ 40

ยูทนามีทำที่เครื่องขริมเมื่อฉัตรแก้วมาพบที่ร้านอาหาร ทำที่
ทักทายคล้ายเป็นคนอื่น ตลอดเวลาตั้งแต่พบกันจนสั่งอาหารและ
เครื่องดื่ม เขาไม่ยิ้มเลยสักนิด ฉัตรแก้วแทบจะหมดความอดทน

ชายหนุ่มถามอย่างเคร่งขรึม

“ไปเที่ยวมาสุนัขไหม”

“คะ สุนัข” เสียงตอบขริมปานกัน เธอไม่เข้าใจว่าทำไม
ชายหนุ่มจะต้องขุ่นเคืองด้วย

“จู่ๆ ก็พาออกกัญขึ้นรถไป ไม่คิดจะบอกพี่ก่อนสักคำเชียวหรือ”

“แก้วขอโทษค่ะ แก้วไม่สบายใจหลายเรื่อง แล้วยังเพื่อนๆ
ที่เคยเรียนด้วยกันโทรมาซักถามต่อว่า แก้วทนไม่ไหวก็เลยอยากจะ
หนีไปให้ไกลๆ”

ชายหนุ่มเดินไปจากโบหน้าใสๆ

“แก้วทำให้พี่กลุ้มใจมาก”

“ขอโทษค่ะ แต่พี่ยูทไม่ต้องกังวลใจไปหรอก แก้วสบายดี”

“สบายจริงก็ดีละ พี่กลัวแต่ว่าแก้วจะสบายไม่จริงเท่านั้น”

น้ำเสียงของเขาทำให้เธอแปลกใจ “พี่ยูทจะพูดอะไรคะ...
พูดออกมาตรงๆ เลยได้ไหม แก้วกำลังรอพี่อยู่”

ชายหนุ่มถอนใจ “ทำไมแก้วถึงได้ไว้ใจปองพลนัก”

“ทำไมพี่ยูทถามอย่างนั้น ก็พี่ป้องเป็นคนดีนี่คะ เขาคอย
ช่วยเหลือแก้วมาตลอด ในครั้งนี้ก็ยังเป็นคนช่วยชีวิตแก้วไว้”

“ก็เลยซาบซึ้งน่ะหน่าจ้ะ”

น้ำเสียงประชดประชันทำให้หญิงสาวได้แต่นั่งเงิบ รับรู้ถึง
ความไม่พอใจของอีกฝ่าย

ยูทนามีถามว่า “เล่าเกี่ยวกับป้องให้พี่ฟังหน่อยได้ไหม”

“พี่ยูทจะให้เล่าอะไรคะ”

“เล่ามาทุกเรื่อง คนๆ นี้เข้ามาเกี่ยวข้องกับแก้วได้ยังไง”

“พี่ป้องตามพี่ซซ มาแต่ไหนแต่ไรแล้วค่ะ แก้วรู้จักตั้งแต่ตอนแม่
แต่งงานกับคุณพ่อ ตอนนั้นพี่ซซชอบแกล้งแก้ว นอกจากพี่นะแล้ว
ก็มีพี่ป้องนี่แหละที่คอยช่วย แต่ว่าแม่ส่งแก้วไปอยู่กับน้าพรรณบ่อยๆ
ก็เลยห่างๆ กันไป มาเจออีกที่ที่ภูเก็ต ที่แรกแก้วจำเขาไม่ได้...”

“แต่ว่าเขาจำแก้วได้ดีใช่ไหมละ”

น้ำเสียงของชายหนุ่มทำให้เธอแปลกใจ “ใช่ค่ะ”

“ไม่สงสัยหรือที่จู่ๆ เขาก็โผล่มา”

“แก้วไปเรียนไกล พี่ซซเป็นห่วง พอดีพี่ป้องไปทำงานวิจัย
ที่นั่น พี่ซซก็เลยขอให้พี่ป้องคอยดูแลแก้วค่ะ”

“คอยดูแล หรือว่าคอยตามดูกันแน่น...”

“พี่ยูทคะ...” หญิงสาวถอนใจอย่างอึดอัด “พี่ยูทไม่พอใจ
อะไรพี่ป้องน่ะบอกแก้วมาตรงๆ ดีกว่า”

“พี่ป้องเป็นห่วงแก้ว... พี่รู้สึกว่ปองพลมีอะไรบางอย่างน่าสงสัย
แล้วแก้วก็ช่างไว้ใจเขามากเหลือเกิน”

สีหน้าของอีกฝ่ายเจื่อนจางลง “พี่ยูทหมายความว่ายังไงคะ”

“ปองพลเป็นคนของพี่ซซไม่ใช่หรือ แก้วรู้ไหมว่าจริงๆ แล้ว
พี่ซซเป็นคนยังไง”

“แก้วไม่รู้หรอกค่ะ” เธออยากจะร้องให้ออกมาเหลือเกิน
คำที่ชายหนุ่มมีสีหน้าเคร่งขรึมรุกรไล้ และคนที่เขากำลังพูดถึงคู่กับ
ซซซซก็เป็นคนที่เธอหลงรักจนหมดหัวใจ

“พี่ซซไม่ใช่คนเกรงหรือ พี่ได้ยินว่าเขาเคยเล่นการพนัน
เสียเงินมากมายให้กับอบายมุขทุกรูปแบบ ตอนไปอยู่เมืองนอกก็
ยังริเสพยา คบเพื่อนแปลกๆ แล้วยังต้องกลับมาโดยที่ยังเรียนไม่จบ”

“แก้วก็ได้ยินมาอย่างนั้นเหมือนกัน...” เธอพูดเสียงอ่อย

“แก้วคิดว่าคนอย่างนี้ไว้ใจได้หรือเปล่า”

“พี่ซซไม่ได้เกรงกับแก้วแล้วนี่คะ เขาเปลี่ยนไปแล้ว เป็นพี่ชาย
ที่ดีและเป็นพี่ชายคนเดียวที่แก้วเหลืออยู่”

“แล้วก็เป็นคนสุดท้ายที่เหลืออยู่ในกองมรดก... หากว่าแก้ว
เป็นอะไรไป... ถึงจะมีอากัญอยู่อีกคน แต่ก็แค่หญิงพิการไร้
ความสามารถ เขาจัดการร้องต่อศาลขอเป็นผู้ดูแลได้”

หญิงสาวต้องร้องออกมาอย่างหมดความอดทน

“โธ่เอ๊ย พี่ยูทก็...!”

ชายหนุ่มมองเธอขริมๆ “พี่อดสงสัยไม่ได้ ว่าทำไมจู่ๆ

คุณชนะชนก็หายไป แล้วพีชชก็พาใครต่อใครเข้ามาอยู่กับเต็มบ้าน
ควบคุมบริษัท แล้วตอนนี้ป้องพลก็กำลังควบคุมแก้ว”

“พีป้องไม่ได้กำลังควบคุมแก้วสักหน่อย” เธอเถียง

“แก้วทำตามป้องพลทุกอย่าง ยังไม่รู้ตัวอีกหรือว่าถูกควบคุม..!”

หญิงสาวนิ่งอึ้งอย่างสับสน จะปฏิเสธก็ไม่ได้ เป็นความจริง
ที่ในระยะหลังนี้เธอยอมตามป้องพลไปหมดทุกเรื่อง

“พียุทธคิดว่าพีชชเกี่ยวข้องกับภารกิจที่พีชนะหายไปหรือคะ”

“พีมีสิทธิ์จะสงสัยทุกเรื่อง”

“แต่แก้วไม่เชื่อคะ” เธอเสียงเครือ น้ำตาคลอตา

ชายหนุ่มจึงต้องนิ่ง “ถ้าแก้วรับไม่ได้ เราก้เลิกพูดเถอะนะ...
เพียงแต่ว่าพี่อยากจะขอร้องแก้วข้อหนึ่ง แก้วจะยอมรับฟังหรือเปล่า”

หญิงสาวพยักหน้า “คะ”

“อย่าไว้ใจป้องพล...!”

น้ำตาเธอร่วงพรูจนต้องรีบคว้ากระดาษเช็ดหน้าขึ้นมาซับ
บริการนำอาหารมาเสิร์ฟพอดี ต้องแอบมองเธอไม่วางตา

ยุทธนาเองก็ต้องเงยเสียงลง กว่าจะรู้ว่าความหึงหวง
ทำให้เขาเผลอยึดเยียดเรื่องที่เธอรับไม่ได้ให้แก่เธอจนตั้งตัวไม่ติด

เขาก็เผลอพูดทุกอย่างที่ติดค้างในใจออกไปมากมาย

พอบริการถอยออกไป ชายหนุ่มก็ลุกไปนั่งข้างๆ จับมือ
เธออย่างปลอบ

“แก้ว...”

หญิงสาวกล้ำกลืนน้ำตา “ทำไมพียุทธถึงได้สงสัยพีป้อง...”

“คุณบุษเล่าอะไรๆ หลายอย่างที่คุณชนะชนเคยพูดเกี่ยวกับชัชชัย
และป้องพลก่อนที่จะหายไป คุณบุษสงสัยแต่ว่าพูดออกมาไม่ได้...”

ดวงตาข้างบอความแปลกใจ “พีบุษพูดยังไงบ้างคะ”

“หลายเรื่อง...” เป็นคำตอบที่มากับอาการอึดอั้น คล้ายมีเรื่อง
มากมายที่ชายหนุ่มรับฟังไว้ ทว่าไม่อยากจะถ่ายทอดออกมาให้เธอฟัง

“ก็บอกมาซีคะ แก้วอยากจจะรู้”

ยุทธนาถลันย้อนถามว่า “จริงไหมที่ก่อนชนะชนจะหายตัวไป
สองพี่น้องทะเลาะกันแรงๆ บ่อยๆ”

“จริงคะ แก้วเองก็เคยได้ยิน แต่ไม่รู้ว่ามีเรื่องอะไรกัน”

“อะไรจะพันเรื่องเงินทองไปได้ละ พีชช เป็นห่วงอะไรอื่น
มากกว่าเงินที่เขาคิดว่าเขาควรจะได้”

ฉัตรแก้วได้แต่นิ่งอึ้ง เธอเองก็เคยได้ยินสามีภรรยาพูดกับ
รสรินถึงการแทรกแซงเพื่อกีดกันเสกสิทธิ์ออกไปจากเธอ

“พอคุณชนะชนหายไป ปองพลก็แทรกเข้ามา แก้วมีเรื่อง
ผิดใจกับอักษฎางค์... ไม่รู้ว่ามันเป็นแผนหรือเปล่า...”

เธอได้แต่นิ่งฟัง ชายหนุ่มจึงพูดต่อ

“วันนั้นที่ป้องพลช่วยแก้วจากจมน้ำ มันไม่ใช่เรื่องแปลก
บังเอิญมากหรือหรือ ในช่วงเวลาไม่กี่นาทีที่เกิดอุบัติเหตุ เขา
บังเอิญอยู่ตรงนั้นและช่วยแก้วขึ้นมา แล้วก็เลยได้รับความไว้วางใจ
จากแก้วอย่างเต็มที่”

ประกายตาเธอหวั่นไหว

“นี่พียุทธจะบอกอะไรแก้วอีกคะ...”

ชายหนุ่มนิ่ง “พีจะไม่บอกอะไรอีกแล้วละ พีพูดมากพอแล้ว”

“ไม่คะ พียุทธยังพูดไม่จบ” สีหน้าเธอร้าวรานสับสน “บอก
แก้วซีคะว่าพียุทธสงสัยอะไร พียุทธสงสัยว่าพีชชกับพีป้องเป็นคน
ทำเรื่องนี้หรือคะ เขาจะกล้าฆ่าคนกันเชียวหรือคะ พียุทธ...!”

ชายหนุ่มบีบมือเธอ “พีไม่กล้าคิดไปถึงขนาดนั้นหรอก
แต่พีก็สงสัยว่าอักษฎางค์ตามไปที่ไร่ของคุณเสกทำไม และตามไปได้
ยังไงถูก”

“ก็คุณเสกเขียนแผนที่อธิบายทางไว้นี่คะ”

“แล้วใครเป็นคนให้แผนที่กับอักษฎางค์... และถึงจะมีแผนที่
มันก็ไม่ใช่จะหากันได้ง่ายๆ ถ้าไม่มีใครคอยบอกทาง... อักษฎางค์ใช้
โทรศัพท์มือถือจนแบตเตอรี่หมดก่อน ทำให้ติดต่อกับแก้วไม่ได้ใช่ไหม
อุบัติเหตุอาจจะเป็นเรื่องจริง... แต่ถ้าป้องพลไม่รู้เรื่องที่อักษฎางค์
ตามมา แล้วเขาบังเอิญไปอยู่ตรงนั้นได้ยังไง”

“มันเป็นเรื่องบังเอิญคะ... แค่ว่าบังเอิญเท่านั้น...”

ประกายน้ำตาพรายตาเธอ กังวานน้ำเสียงที่แข็งขึ้นบอกให้รู้
ว่าเธอหมดความอดทนแล้ว ร่างสมส่วนในชุดทำงานเรียบแต่สดใส
สมวัยอย่างที่เราชอบสวมใส่ผุดลุกขึ้น

“แก้วไม่เข้าใจว่าพียุทธกับพีบุษคิดเรื่องนี้ขึ้นมาได้ยังไงและเพื่อ
อะไรกัน แก้วจะกลับบ้านละ ขอโทษนะคะพียุทธ...”

เธอก้าวออกไปจากโต๊ะ เดินแกมวิ่งไปยังที่จอดรถ ชายหนุ่ม ลูกชิ้นยื่นละล้าละลัง ได้แต่ปล่อยให้เธอหายไปจากสายตา

ฉัตรแก้วขับรถพลาจรรองให้ หน้าตากลบตาบิตเป็นนทศนวิสัย ในท้องถนนยามมืดค่ำ ถึงอย่างไรเธอก็ถึงบ้านโดยปลอดภัย รถของปองพลจอดอยู่ในที่ เขาคงถึงบ้านนานแล้ว

เธอเดินพลาจรถเลียวมองหา ร่างสูงเดินมาจากเรือนหลังเล็ก “พี่ป้อง” หญิงสาวร้องเรียก พอถึงตัวก็โผล่เข้ายึดแขนไว้ “คุณแก้ว” อีกฝ่ายเอื้อแขนรับ “เกิดอะไรขึ้น” “พี่ยุทธคะ...” เธอพูดเจือสละอื่น “ยุทธนาทำอะไร” “เปล่าคะ...” อ้อมแขนอบอุ่นทำให้เธอรู้สึกดีขึ้นอย่างรวดเร็ว “แก้วไว้วายไปเอง ไม่มีอะไรหรอกคะ”

ใบหน้าเธอแจ่มใสขึ้น เธอแปลกใจที่เห็นชายหนุ่มกลับเป็นฝ่ายเคร่งขรึมหมองคล้ำคล้ายกำลังมีเรื่องลำบากใจเป็นอย่างยิ่ง

“พี่ป้องหน้าตาไม่สบาย มีอะไรหรือคะ”

ชายหนุ่มมองเธอด้วยสีหน้าเคร่งขรึม “คุณแก้ว พี่ไม่รู้ว่า จะอธิบายยังไงดี พี่เองก็ยังจับต้นชนปลายไม่ถูก แต่ว่าก่อนที่พี่จะได้คำตอบ พี่อยากขอรับรองว่าไม่ว่าคุณแก้วจะพบเห็นอะไร ขอให้ทำใจให้หนักแน่นแล้วก็ไวใจพี่ จะทำได้ไหมครับ”

“แก้วไวใจพี่ป้องอยู่แล้ว ไม่ว่าใครจะว่าอะไร แก้วจะไม่สนใจทั้งนั้น” ประกายตาเธอลับสลับสนกัขาอีกครั้ง “ทำไม่วันนี้ใครๆ ก็พูดถึงแต่ความไวใจไม่ไวใจ แก้วไม่เข้าใจเลย”

“ใครพูดอะไรมาหรือ”

“ช่างเถอะคะ... ไม่ว่าใครจะพูดยังไงแก้วก็ไม่สนใจทั้งนั้น แก้วรักพี่ป้อง จะเชื่อแต่พี่ป้องคนเดียว”

“ขอบใจมาก คุณแก้วของพี่”

ร่างบางถูกรวบเข้าไปกอดไว้ จมูกและริมฝีปากอุ่นๆ ประทับลงที่แก้มอย่างรวดเร็ว ฉัตรแก้วอาลัยสัมผัสที่คลายออกอย่างยิ่ง ถึงบริเวณนั้นจะมีดสลับแต่ก็เป็นที่เปิดโล่ง

“เอาละ สัญญากับพี่นะ ต่อจากนี้ไปไม่ว่าคุณแก้วจะพบเห็นใครหรือว่าอะไร คุณแก้ว จะต้องทำใจให้หนักแน่นแล้วก็ไวใจพี่”

“แก้วสัญญาคะ” เธอตอบรับทั้งที่ไม่เข้าใจว่าเหตุใดชายหนุ่มจึงต้องย้ำคำนั้นครั้งแล้วครั้งเล่า “ว่าแต่วารสรินอยู่บ้านหรือเปล่าคะ เขาจะเห็นเราแล้วโกรธพี่ป้องหรือเปล่า”

ดวงตาเขาทอแสงอ่อน “ยังจะเป็นห่วงคนอื่นอีกหรือ”

“แก้วไม่อยากให้พี่ป้องมีปัญหาเพราะแก้ว”

“รสรินไม่อยู่ ญาติของเขามาจากต่างจังหวัดตั้งแต่ตอนบ่าย แล้วก็เลยพากันออกไปข้างนอก”

“ถ้าอย่างนั้นแก้วก็ยังคุยกับพี่ป้องต่อได้สิคะ อย่างน้อยก็จนกว่ารสรินจะกลับ”

“คุณแก้วหนอคุณแก้ว ช่างมีจิตใจดีเหลือเกิน”

“แก้วทำเพื่อพี่ป้องได้ทุกอย่าง แก้วมาทีหลัง จะไม่ทำให้ใครมีปัญหา”

“พี่รักคุณแก้ว” อ้อมแขนที่อบอุ่นกระชับอีกครั้ง

“แก้วก็รักพี่ป้อง....”

ตึกมากแล้วเมื่อฉัตรแก้วออกมาจากห้อง เห็นพี่ชาย พี่สะใภ้ และปองพลยังนั่งหน้าเคาน์เตอร์อยู่ในห้องรับแขก หญิงสาวเดินลงมาหา

“ทำอะไรกันอยู่คะนี่ ตึกแล้วยังไม่นอนกันอีก”

สีหน้าเครียดระคนวิตกกังวลทำให้แปลกใจ ชัชชัยพูดว่า

“ไปนอนก่อนเถอะแก้ว”

“ก็พี่ชัยทำไมยังไม่นอนอีกล่ะคะ” เธอย้อนถาม “พีนิตก็พลอยอยู่ตึกไปด้วย ธรรมดาพีนิตนอนเร็วไม่ใช่หรือคะ กำลังท้องกำลังไส้”

“ประเดี๋ยวพี่ก็จะนอนละ แก้วไปนอนก่อนเถอะ” นิตยาริบบพูด

“มีเรื่องอะไรกันคะ หน้าเครียดกันหมด” เธอมองหน้าคนนั้น คนนี้อย่างแปลกใจ “ขอแก้วรู้ด้วยคนได้ไหม”

“ไม่มีอะไรหรอก” ชัชชัยริบบพูด พยักหน้ากับภรรยา

“นิตไปนอนเถอะ พาแก้วไปด้วย”

พี่สะใภ้ลุกขึ้นอย่างว่าง่าย ร่างท้วมอ้วนอ้ายเพราะเจริญครรภ์ เดินมาจับแขน “ไปนอนเถอะแก้ว”

“รสรินยังไม่กลับหรือคะ” เธอคาดเดาปัญหา หรือวารสรินไปกับเสกสิทธิ์ และปองพลกำลังไม่พอใจอย่างยิ่ง

พี่ชายพูดเสียงขรึม

“ยัง เรากำลังรอเขาอยู่ แต่ว่าแก้วไม่ต้องอยู่ด้วยดีกว่านะ”

“ก็ได้ค่ะ” เธอเดินตามพี่สะใภ้ที่จับจูงให้ตามขึ้นบันไดไปโดยดี

ปิดไฟล้มตัวลงนอนนานแล้วจึงได้ยินเสียงรถจอดที่ประตู
แสงไฟเจิดจ้าทำให้อดที่จะลุกขึ้นเกาะหน้าต่างดูไม่ได้ หญิงสาวเปิด
ประตูออกมายังระเบียง ชะโงกดูจนสุดตัว แม้มองไม่เห็นอะไรแต่
ก็รับรู้ว่ ชัชชัยและปองพลออกมาดักรอคนทั้งสองที่เทอเรซ
มีเสียงพูด เสียงไถ่ถามและถกเถียงดังแว่ว

ไม่มีเสียงของเสกสิทธิ์....

อีกครู่ เสียงของพี่สะใภ้ก็ผสมผสานขึ้นอีกคน แล้วเสียง
ของสตรีคนที่สามก็ดังแว่ว

ฉัตรแก้วแปลกใจเป็นอย่างยิ่ง ใครกันอีกละนี่

“ไม่รู้ละ ยายรุ่งอุตสำหรับมาถึงที่นี่ ถึงจะไม่ต้อนรับ ยังไงๆ
คืนนี้เราก็จะนอนกันที่นี่ละ จะไม่ไปนอนที่ไหนทั้งนั้น” รสรินส่งเสียง
ดังขึ้นมาในท่ามกลางเสียงคัดค้าน “ให้มันรู้ไปซิ ว่าจะพี่ชัชกับปอง
จะจับเราโยนออกไป แค่ขอนอนคืนเดียวจะอะไรกันหนักหนา”

กลุ่มคนเคลื่อนย้ายเข้ามาข้างใน ฉัตรแก้วทั้งอยากรู้ทั้งเกรงว่า
จะรบกวนจนมารดาตื่นจึงเปิดประตูออกจากห้องมาเมียงมองที่บันได

“เรื่องมันจะยุ่งยากมากขึ้นอีกนะรส เชื่อพี่ชัชเถอะ ขอครั้งนี้
ครั้งเดียวแหละ” เธอได้ยินเสียงของนิตยาดังแว่ว

“รสก็ขอครั้งนี้ครั้งเดียวเหมือนกัน น้องสาวรสมาทั้งทีพี่ๆ
กลับไม่ต้อนรับ ผู้หญิงคนเดียวตึกตึ้นบ้านนี้ยังจะให้ไปนอนโรงแรม
ใจร้ายใจดำแท้ๆ”

ฉัตรแก้วเลื่อนตัวลงมาตามบันได รสรินสีหน้าบึ้งตึงจับมือ
สตรีคนหนึ่งดึงให้เดินตามตรงมา คนอื่นๆ ตามมาติดๆ

ในท่ามกลางแสงไฟเจิดจ้า รสรินที่จับมืออีกสาวหนึ่งชะงัก
เมื่อเห็นฉัตรแก้วมายืนมองกลุ่มคนอยู่อย่างแปลกใจ หญิงสาวมอง
สตรีแปลกหน้า ตาประสานตา แล้วฉัตรแก้วก็ต้องงงงัน

ผู้หญิงที่ถูกรสรินจับจูงอยู่นั้นช่างคุ้นตาเธออย่างเหลือเกิน

“แก้ว” เสียงอุทานของคนที่ยืนอยู่ข้างหลังสตรีทั้งสองทำให้
เธอยิ่งงุนงงขึ้นไปอีก

“อะไรกันหรือคะ มีอะไรกัน”

ไม่มีเสียงตอบ รวากับห้องทั้งห้องจะไม่มีผู้คน หรือ
ไม่เช่นนั้น ทุกคนก็กลายเป็นหุ่นกันไปหมดแล้ว

แล้วฉัตรแก้วก็นึกได้ ผู้หญิงคนนี่เองที่อยู่ในรูปถ่าย
มากมายที่ถูกส่งมาให้เธอ... รุ่งนภา... คนรักใหม่ของอัษฎางค์...

พอนึกออก สีหน้าก็บอกความแปลกใจ งุนงง สับสน

“โอ... เป็นเธอนี่เอง...!”

สีหน้าของคนอื่นๆ ยิ่งทำให้เธอรู้สึกไม่ดี พอนึกเดาเรื่องราว
... *ความผิดหวัง ระแวงแคลงใจก็ฉายออกมาเต็มที่... เธอมองชาย
ที่เธอรักและไว้วางใจด้วยสายตาของคนหัวใจแหลกสลาย.....*

ปองพลรับรู้ความคิดคาดเดาของเธอ ในสีหน้าเคร่งขรึมวิงวอน
ยังไม่ทันที่ใครจะพูดอะไร ร่างในชุดนอนก็หันหลัง ซอยเท้าวิ่งหนีขึ้นบันได
พอเข้าห้องก็ปิดประตูลงกลอนแน่นหนาห้องให้อยู่ตรงนั้น

มีเสียงวิ่งตามขึ้นมาเคาะประตู เสียงทุ้มดังแว่ว

“คุณแก้วครับ คุณแก้ว”

ฉัตรแก้วผละออกห่าง ตัวสั่นใจสั่น ทำอะไรไม่ถูก คำบอกเล่า
ของบุษราคัมและยูทธานาวนมาย้ำเตือนให้ยิ่งสับสน

“คุณแก้ว เปิดประตูซิครับ”

“นี่มันอะไรกัน” เธอกรีดเสียงถาม “พี่ปองทำอะไรกับแก้ว”

“เปิดประตูก่อนซิ จำได้ไหมว่าคุณแก้วเพิ่งจะสัญญาอะไรกับพี่”

“คนหลอกลวง ไปให้พ้นนะ” เธอกรีดเสียงตะโกนออกไป

ก่อนจะทรุดลงนั่งรำไห้

ผู้หญิงคนนั้นเป็นคนของพวกเขา

พวกเขาจัดฉากทั้งหมด ยูทธานากับบุษราคัมพูดถูกแล้ว เธอ
ถูกพวกเขาหลอก อะไรไม่ร้ายเท่ากับที่อัษฎางค์ถึงกับต้องสังเวทชีวิต
ให้กับแผนการชั่วร้ายนี้ ไม่ว่าจะด้วยความตั้งใจหรือไม่ตั้งใจก็ตาม

“คุณแก้ว ฟังพี่ก่อน ได้โปรดเถอะคนดี เปิดประตูซิครับ...”

“ไปให้พ้น...!”

มีเสียงของรสรินดังคล้ายเยาะหยันขึ้นที่หน้าประตู เสียงพูด
โต้ตอบกัน ฉัตรแก้วยกมือขึ้นปิดหู น้ำตาไหลพราก.....